

هزینه جشنواره تئاتر فجر:

۶/۵میلیارد تومان

سیدعباس صالحی، وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی از زمان حضور خود در وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی، تأکید بر شفاف‌سازی امور مالی در تمام زیرمجموعه‌های این وزارتخانه داشته و دارد. طی يك سال اخیر معاونت هنری وزارت ارشاد اداره‌کل هنرهای نمایشی به‌عنوان متولی تئاتر در این زمینه اقداماتی را انجام داده و به شفاف‌سازی در امور مالی خود پرداخته‌اند. روند شفاف‌سازی امور مالی در عرصه تئاتر که وضعیت بودجه و میزان تخصیص آن در سال‌های قبل مشخص نبوده حتما اقدام مثبتی است ولی نباید این مهم را هم نادیده گرفت که شفاف‌سازی نیازمند ارائه جزئیات هست و با پس‌نדה کردن به کلیات محقق نمی‌شود.
دیروز انجمن هنرهای نمایشی اقدام به انتشار فهرست هزینه‌های برگزاری سی و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر کرد که اقدامی در راستای تأکید وزیر فرهنگ و ارشاد اسلامی و همچنین وعده مدیرکل هنرهای نمایشی و دبیر سی و هفتمین جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر در زمینه شفاف‌سازی مالی این رویداد تئاتری بود.
برمبنای این گزارش هزینه کلی جشنواره سی و هفتم تئاتر فجر مبلغ ۶۵ میلیارد و ۵۱۰ میلیون و ۷۶ هزار و ۹۶۲ ریال بوده که این هزینه کلی در بخش‌های مختلف صرف شده است.
هزینه‌های کلی صرف‌شده در هر کدام از این بخش‌ها از سوی انجمن هنرهای نمایشی ایران اعلام شده ولی از جزئیات آن خبری نیست.
به عنوان مثال در بخش کمک هزینه‌های مربوط به آثار منتخب نمایشی در هشت بخش مبلغ ۱۳ میلیارد و ۴۱۵ میلیون ریال هزینه شده و برای شفاف‌سازی مالی نیاز است که انجمن هنرهای نمایشی ایران جزئیات این هزینه‌کرد و میزان حمایتی را که از گروه‌های مختلف یا هنرمندان شده اعلام کند.
اعلام جزئیات هزینه هر یک از این بخش‌ها از آنجایی حائز اهمیت است که نشان‌دهنده نوع تصمیم‌گیری ونحوه تخصیص بودجه جشنواره توسط مدیران تصمیم‌گیرنده و همچنین انجمن هنرهای نمایشی ایران است.

حضور ایران در دوسالانه مجسمه‌سازی فرانسه

ده هنرمند مجسمه‌ساز و سرامیست ایرانی با آثار خود در دوسالانه «فاین‌گرفت» فرانسه حضور می‌یابند. این چهارمین دوره این دوسالانه است که در دو بخش فراخ‌سوان و کیوریتوریال برگزار می‌شود. مهدی ششیراحمدی، محمد بهابادی و محمدرضا خلجی (مجسمه‌ساز)، نیما نصیری (میناکار) و نفیسه خلج، کورش

آخه چه کاریه استاد!

آیا متن ترانه‌های خواننده جنجالی این روزها

تاثیری در ذهنیت کودکان دارد؟

میثم اسماعیلی

فرهنگ و هنر

✚ در بحبوحه تهدیدها و تحریم‌ها هفته گذشته هشتگ «جنتلمن» در فضای رسانه‌ای ایران داغ شد. انتشار چند ویدئو از شادمانی کودکان دبستانی با آهنگ ساسان حدیدی یافته یا همان ساسی مانکن و اعتراض بسیاری به آن و واکنش وزیر آموزش و پرورش و تویتت نماینده‌های مجلس همه و همه نشان داد موضوع ترانه جنجالی حسابی حاشیه‌ساز شده است. البته رسانه‌ها هم در این میان کم نگذاشتند و تحلیل و یادداشت و گزارش‌های بسیاری از این موضوع منتشر کردند. اما این موضوع چقدر اهمیت داشت تا در چنین وسعتی فراگیر شود؟ فارغ از چرایی این موضوع از نگاه اجتماعی، فراگیری چنین ترانه مبتذل و سخیفی میان کودکان ایرانی چقدر اهمیت دارد؟ کلام بی‌مایه این آهنگ آیا تاثیری در سطح سلیقه فرهنگی این نسل خواهد داشت؟ بسیاری معتقدند حساس شدن روی چنین موضوعی تنها به شهرت چنین فردی کمک کرده و بس، برخی دیگر بر این باورند که اگر خوراک فرهنگی درستی به این کودکان ندهیم در آینده این ابتذال سلیقه به سبک زندگی آنها هم راه پیدا خواهد کرد. در این بین برخی دیگر بحث شادی گمشده این نسل را در روزگار پر گرفتار امروز ایران جست‌وجو می‌کنند و دیگریا هم هستند که معتقدند آدرس این شادمانی گمشده هر جاکه باشد در «آقامون جنتلمنه» نیست.

جالب است بدانید ده آهنگ آخر همین خواننده فقط در وب‌سایت رادیوجوان ۱۶۵ میلیون بار پخش شده و آهنگ آخرش یعنی جنتلمن که از ۲۴ فروردین پخش شده، در همین مدت کوتاه ۳۶ میلیون بار

شنیده شده است.

تازه این آمار مربوط به چند روز پیش است و احتمالا همین تعداد هم افزایش داشته است. این را هم در نظر بگیریم که این آمار تنها مربوط به یک وب سایت است. حالا با فرض این‌که پذیریم این خواننده شنونده دارد رقمی سرع این‌که با این همه دنبال‌کننده، حالا او چه می‌خواند؟! این‌که یک ترانه در دو ماه تنها از یک رسانه - آن هم غیرمجاز - ۳۶ میلیون بار شنیده شده جای نگرانی دارد یا پیامی که او از این طریق قرار است به گوش مخاطبش برساند؟! اعتراف می‌کنم که هر چند ذائقه فاختری در موسیقی ندارم و گاهی هر چه به دستم می‌رسد را گوش می‌کنم، اما به سختی توانستم چند آهنگ این خواننده را گوش کنم. بدتر از آن این‌که خیلی سخت‌تر توانستم متن شعرهای او را بخوانم! اولین سوآلم از کارشناسان این حوزه هم مربوط به همین سختی خوانش متن این ترانه‌ها بود، این‌که اصلا باید نگران تاثیر کلام این خواننده بود یا نه؟ آن هم وقتی که هر بار این سطر از متن یکی از ترانه‌هایش را می‌خوانم چیزی دستگیرم نمی‌شود که «آخه چه کاریه استاد/ گویند که کشته مرده میداد/ تار مژگون‌ش من من به قرون‌نشو ای وای/ اسفندی دی و خرداد و مرداد/ همش مهنونی آخه چه کاریه استاد»

یادداشت

به اینها نگوئیم شعرا!

سعید بیابانکی

عضو شورای شعر و موسیقی وزارت فرهنگ

به ساخت شعرا است. نهایتاً می‌توانیم اسم این کار را کلام موزون بگذاریم. با هر تعریفی شعر چارچوب مشخصی دارد. آن هم در مملکتی که یک سر آن حافظ، سعدی و سردرگرش فردوسی و مولانا است اگر بخواهیم به این افراد پایبند باشیم یعنی سطح سلیقه ما خیلی بالاتر از آن است که بخواهد کلام‌های سخیفی همچون ترانه‌های این

خواننده آن را دستخوش تغییر کند.

در موسیقی‌های غربی هم حتی به چنین افرادی که برای این ملودی‌ها ترانه می‌نویسند شاعر اطلاق نمی‌شود و آنها را writesinger می‌نامند، یعنی کسی که روی موسیقی کلام می‌نویسد. در ایران هم باید چنین قاعده‌ای وجود داشته باشد. من یک بار به شورای شعر وزارت ارشاد پیشنهاد دادم که بسیاری از این افراد علاقه‌مندی که روی ملودی‌ها کلام می‌گذارند شاعر نیستند و کلام آنها هم شعر نیست در نتیجه پشت آلبوم حق ندارند بنویسند شاعر. حتی بین ترانه سرا و این افراد هم تفاوت‌هایی باید قائل بود، به هر حال ترانه‌سرا هم کسی است که روی یک ملودی و موسیقی ساخته شده کلام مناسب می‌نویسد. او هم به عنوان یک ترانه‌سرا باید وزن و قافیه را بداند، ضمن این‌که در این بازار عجیب موسیقی به همه این افراد هم نمی‌شود ترانه‌سرا گفت. این که یک «آ» را بگوئیم «اون» یا یک «جان» را بگوئیم «جون» که نمی‌شود ترانه! اینها کلام موزون است و توقع ما هم از این کلام موزون با چیزی به نام شعر باید فرق داشته باشد.

چیزی که باعث اقبال کودکان دبستانی به چنین کاری شده است ازباطی به همین کلام سوار موسیقی هم نیست و به دلیل ملودی آن است. شما اگر چند شعر را پیدا کنید که کلام موزون بی ربط روی همین ملودی ترانه ساسی مانکن بگذارند وضعیت به همین شکل خواهد بود. به این مفهوم که کسی کاری ندارد چه چیزی خوانده شده و بیشتر اقبال این نسل به ریتم و موسیقی آن است.

در دنیا امروز هم ریتم‌ها شارب و شاد و تند است و اقتضای سنی این افراد هم ایجاب می‌کند که جذب چنین ریتم‌هایی شوند. این درست مثل یک لکوموتیو و یک واگن است، لکوموتیو این ماجرا همان ملودی است و واگن آن کلام روی ملودی. این واگن حامل هر چه باشد برای این لکوموتیو مهم نیست چرا که راه خودش را می‌رود. نکته مهم اما این است که اسم این کلام را نباید شعر بگذاریم چرا که شعر یک ساخت قدسی دارد. نکته مهم دیگر این که چندان نباید نگران سخیف بودن این کلام‌ها باشیم، البته که بدتر از این‌ها هم در حوزه فرهنگ بوده است.

درست مثل بسیاری از کتاب‌های بعضاً پرفروشی که در نمایشگاه کتاب هر سال به عنوان شعر عرضه می‌شود اما روندی در مسیر ادبیات ایران ندارد. بسیاری از ورزشکاران، مجری و بازیگر با ۲۰۰ کیلو دنبال‌کننده! کتاب شعر منتشر می‌کند و بسیاری هم برای خرید آن صف می‌کشند، اما هیچ تاثیری در جریان ادبی ما ندارد. وقتی ما محمود دولت‌آبادی را به عنوان رمان‌نویس می‌پذیریم فلان سلب‌ریتی که دلنوشته‌هایش را چاپ می‌کند تاثیری در این حوزه ندارد. این‌ها یک موج است که خیلی زود آرام می‌گیرد، وقتی مرحوم شایبانی از دنیا رفت من پیش خودم گفتم انقلاب شده است! اما بعد از دو سه ماه تب این خواننده فروکش کرد در حالی که موسیقی اصیل و کلاسیک ایران به راه خودش ادامه داد.

انجمن هنرمندان سفلانگر با حمایت و همکاری اداره کل هنرهای تجسمی وزارت فرهنگ و ارشاد، سازمان میراث فرهنگی، صنایع‌دستی و گردشگری و سفارت ایران در پاریس، حامی این هنرمندان بوده است. دوسالانه فاین‌گرفت از یکم تا پنجم خردادماه در گراند‌پاله شهر پاریس فرانسه برگزار خواهد شد.

دیدگاه

ابتدال را فریاد نزنیم!

عباس سجادی

شاعر، مدیرعامل بنیاد نیاوران

به اعتقاد من این یک پدیده تازه‌ای نیست. همان زمانی که ما ترانه‌سراهایی در گذشته ترانه‌سراهایی در گذشته مثل آقایان معینی کرمانشاهی، بیژن ترقی و نواب صفا و دیگران را داشتیم همان زمان هم شاعرانی داشتیم که می‌گفتند: «کارد سلاخ به دلم» یا «پارسال با هم دسته‌جمعی رفته بودیم زیارت». البته که هر کدام مشتری خودشان را داشتند. به قول شاعر متاع کفر و دین بی‌مشتری نیست/ گروهی این گروهی آن پسندند. اگر بخواهیم ادیبانمان را در پنبه بزرگ کنیم یا با آن گلخانه‌ای رفتار کنیم احتمالا آسیب‌پذیرتر خواهد بود. شعر این دژ محکم ادبیات که حضرت فردوسی می‌گوید کاخی بلند از آن ساختند از این باد حوادث گشته و به دست ما رسیده است. ضمن این‌که پرداختن زیاد به این موارد هم چندان شایسته نیست و اتفاقا به شهرت آنها می‌افزاید و باعث می‌شود بیشتر شنیده شوند. اتفاقا باید این افراد را نادیده و ناشنیده گذاشت. ضمن این‌که این موارد اقتضای فضای مجازی است، روزگاری تنها مجلات و روزنامه‌ها شعر منتشر می‌کردند، اما حالا این مجلات و روزنامه‌ها به دلیل گسترش فضای مجازی اصلا حضور ندارند که بخواهند مرجع معتبری برای شعر خوب باشند. من به عنوان کسی که شاگرد حوزه ادبیات هستم هیچ نگرانی بابت این موارد ندارم و به نظرم شعر اصیل راه خودش را می‌رود. به همان اندازه که شعرهای سطحی رواج دارد از طرف دیگر شعرهای جدی خوبی هم عرضه می‌شود. بنده در همین جشنواره شعر نیاوران که برگزار می‌کنیم شاهد آثاری هستم که شگفت انگیز است که بسیار امیدوارکننده است.

ببینید اگر این آثار مورد توجه چند نسل قرار می‌گیرد باید نگران بود اما نباید ترسید. به هر روی رسانه‌ها در پایین یا بالابردن ذائقه هنری مردم بسیار مؤثرند، ولی در این جا وظیفه رسانه‌های رسمی و ملی مثل صدا و سیماست که بایاید با یک حرکت درست و واقع‌بینانه این موارد را رهابری کند. اگر این اتفاق‌ها تنها در فضای مجازی بیفتد می‌گوئیم که فضای بی‌مدیریتی است، اما وقتی باید نگران باشیم که پای چنین آثاری و حتی بدتر از آن به رسانه‌های رسمی باز می‌شود. ممکن است شعر و ترانه قابل‌تحملی داشته باشد، اما ساختار سخیفی دارد.

ذائقه موسیقایی من طوری نیست که بخواهم چنین اثری را گوش کنم و اگر هم گوش کنم احتمالا مجبور به شنیدن آن شدم اما نکته‌ای که می‌خواهم عرض کنم این‌که خانواده‌ها نه با چبر و زور که با ترفندهایی باید خوراک مناسب فرهنگی برای کودکانشان فراهم کنند. عجیب این‌که بسیاری از خانواده‌ها از نظر تحصیلی و حتی فرهنگ غذایی بهترین‌ها را برای فرزندانشان فراهم می‌کنند، اما موسیقی خوب یا کتاب خوب برای آنها اهمیتی ندارد. همین باعث می‌شود به رغم همه این ماجراها کودکان امروز با یک خوراک فرهنگی مسمومی پرورش پیدا کنند.